

LIZA KARAN

AMALIA
JURNALUL UNEI IUBIRI
Volumul 1

Timișoara, 2018

CAPITOLUL I

Luna septembrie aducea ca de obicei cu ea un pic de nostalgie pentru cei de vârsta mea. Acest sentiment care nu se îndura să ocolească pe nimeni, nu-mi era nici mie străin. Un lucru firesc, de altfel, pentru că era vremea în care vacanța se termina – și gata cu trândăveala!, după cum spunea mama. Trebuia să mă pun iarăși cu burta pe carte, mai ales că eram în ultimul an de liceu. Cu asta mă obișnuiam mai repede, dar trezitul de dimineață mă făcea câteodată să-mi blestem nopțile în care somnul întârzia să apară. Însă ceea ce mă întrista și mai mult era că uneori zilele calde ne părăseau exact când începeam școala. Atunci, toamna își intra în drepturi și aducea cu ea dimineți răcoroase, care, de multe ori, se prefăceau în zile întunecoase și ploioase, ce-ți tăiau chef să mai privești pe geam. Din fericire, de data asta sfârșitul lui septembrie nu mai era așa. Deși începuse școala de vreo săptămână, în București vremea era la fel de frumoasă ca o zi însorită de vară. Era vineri și majoritatea aveam zi scurtă la școală.

M-am dus acasă, m-am schimbat și am anunțat-o pe mama că plec la Ina, prietena mea. Voiam să profităm de vremea caldă și să petrecem după-amiaza în aer liber. Ne-am tot gândit unde să mergem și până la urmă am pornit spre Herăstrău, un parc frumos, unde aveam obiceiul să visăm cu ochii deschiși și cu voce tare.

Tocmai ieșiserăm de pe strada pe care locuia Ina.

„Dau viața mea pentr-o iubire / Supremul pret pe care-l poate-un om plăti / Dau viața mea pentr-o iubire / Să mor iubind și să mă nasc pentru-a iubi...” fredonam eu un șlagăr al anilor '90 care-mi venise atunci în minte, în timp ce mergeam pe bulevard. Reveria mi-a fost, însă, brusc întreruptă de hohotele de râs aproape isterice ale prietenei mele, care apucase să-și acopere gura cu palma. Deoarece avusese un mic accident în urma căruia își pierduse jumătate dintr-un dinte de sus și văzând că-și pune și cea de-a doua palmă în dreptul gurii, am bănuț că am descoperit de ce se amuza, așa c-am întrebat-o zâmbind:

— De ce râzi, ți-a căzut cumva și cealaltă jumătate?

— Nu, Amy, mi-a răspuns ea la fel de veselă. Numai că...

Nu a mai apucat să-și termine fraza, că a fost din nou zguduită de alte hohote. Dar nici eu n-am mai apucat să-i pun vreo întrebare, deoarece calea ne-a fost tăiată de o mașină neagră, al cărei șofer zănațic s-a oprit chiar în fața noastră, pe strada pe care tocmai voiam să o traversăm. Din automobil a coborât un bărbat cu înfățișare plăcută. Era înalt, impunător și purta o ținută lejeră, dar care-i venea ca turnată: blugi și o cămașă suflecată cu o neglijență studiată, de culoare albă. Era brunet, avea o barbă nerasă de vreo două-trei zile, dar cu aspect îngrijit, iar în jurul lui se simțea un parfum discret și plăcut.

— Bună ziua, domnișoarelor, ne-a salutat el

respectuos, în timp ce mă fixa cu privirea.

Fire amabilă, l-am salutat la rândul meu, ignorând modul straniu în care oprise în fața noastră. Credeam că este vreun străin rătăcit, zăpăcit de străzile întortocheate nevoie mare ale cartierului și care nu dorea decât să ne ceară vreo informație. În următorul moment, bărbatul mi-a întins mâna și s-a prezentat, curtenitor:

— Numele meu este Zain.

N-aș putea spune de ce, dar în clipa în care mâinile ni s-au atins, am avut impresia că simț mici și delicioase furnicături în palmă, de parcă un curent electric de mică și încântătoare putere ar fi trecut de la el înspre mine.

I-am răspuns, ca o domnișoară bine crescută, că sunt încântată de cunoștință, dar am omis, strategic, să mă prezint la rândul meu, așa că întrebarea lui a urmat firesc:

— Dar nu mi-ai spus, pe tine cum te cheamă?

Bulversată de tot ceea ce se întâmplase până atunci – râsul Inei, mașina oprită brusc în fața noastră, Zain, străinul cu nume ciudat, furnicăturile din palmă –, dar și nesigură în legătură cu ceea ce avea să se întâmple, m-am trezit că n-am chef să-i spun misteriosului cine sunt, așa că i-am șoptit un nume ales la întâmplare: Ana.

— Vă invit să bem un ceai împreună, dacă nu vă deranjează, ne-a invitat tipul.

Numai că, dintr-o dată, mi s-a părut că îndrăznește cam mult. Am apucat-o în grabă pe Ina de mână și-am strâns-o ușor, în semn de: „hai să ne vedem de drum”

— Nu se poate, ne grăbim, i-am răspuns, și-n următoarea secundă ne-am urnit.

Dar n-am apucat să fac doi pași mai încolo, că el m-a prins de mână și m-a rugat să mai aștept o clipă.

Ce mitocan! Pentru gestul pe care l-a făcut, nu era exclus să-i dezmierd auzul cu această remarcă, însă din fericire pentru el, nu obișnuiam să gândesc cu voce tare. Chiar și Ina a fost surprinsă. La ce tupeu avea ea, bănuiam că-i venea să zică vreo două. Cu toate astea, n-a scos nicio vorbă în prezența lui. Știam că nu i-ar fi convenit să i se vadă ceea ce-i lipsea.

— Scuză-mă că te rețin, mai ales în felul acesta, dar, te rog, dă-mi un număr de telefon. Poate că altă dată nu vei mai fi la fel de grăbită, a dres-o el imediat.

Pentru câteva secunde, am rămas pierdută în privirea lui și, ca și cum aș fi avut parte de o revelație, i-am spus să-și noteze numărul, dictându-i-l. Apoi am plecat. Eram deabusolată, însă m-am recules repede și m-am grăbit să-mi întreb prietena ce anume o amuzase mai devreme. Mi-a zis că tipul ăsta, care ne zărise de cum ieșiserăm de pe strada ei și care nu ne mai slăbise din priviri, era gata să-și croiască drum cu mașina pe dincolo de carosabil. Din neatenție, lovise bordura, iar când a simțit impactul, tresărise într-un fel care-a făcut-o pe Ina să râdă.

Ina avea un fel de a povesti care mă făcea s-o ascult până la sfârșit, chiar și atunci când nu mă interesa prea tare povestea. Vorbea repede, gesti-

cula mult, iar când voia să înveselească pe cineva, nu-i venea prea greu să facă pe bufonul. Își moștenește tatăl, într-o oarecare măsură. Cu Ina alături, nu-i de mirare că n-am realizat când am ajuns în parc. Ne-am așezat pe o bancă și, cât timp ne-am odihnit, am savurat câte o înghețată pe care o cumpărasem de la un chioșc de pe drum. Ina nici când mânca nu se putea abține să nu vorbească. Așa fusese dintotdeauna. Și o știam, copilărisem împreună. Până nu de mult, locuiserăm în același cartier. Ne împrieteniserăm pe când nu eram decât niște copile. Mama ei, asistentă medicală, venea să ne facă injecții, mie și surorii mele, de fiecare dată când ne îmbolnăveam. Și tot de fiecare dată o aducea pe Ina cu ea. Mă bucuram când o vedeam: amândouă ne jucam atât de frumos! Cu sora mea, de obicei, nu reușeam decât să mă cert. Probabil că și din cauza asta m-am atașat de Ina. Încet-încet, am ajuns să fim cele mai bune prietene. Cu aproape un an în urmă, însă, mama vânduse vila în care locuiam. Cu banii de pe vilă a cumpărat, într-un alt cartier, două apartamente pe care le-a închiriat și încă unul în care ne-am mutat noi. Dar asta n-a afectat cu nimic prietenia dintre mine și Ina. Ne vizitam aproape zilnic și ne simțeam minunat una în compania celeilalte. Aveam visuri comune, gândeam pozitiv și prea puțin se întâmpla să fim altfel decât voioase. Ina avea talentul de a reproduce vorbele și gesturile oamenilor întocmai, și asta o făcea să fie amuzantă. Râdeam cu poftă atunci când își imita tatăl, care mai scotea câte-o „perlă” pe gură. Tatăl Inei era un om simplu, fără prea mul-

tă carte. Făcuse doar școala primară și un curs de calificare. De-atunci muncise numai în construcții. Mie îmi plăcea de el, pentru că avea un suflet blând și era onest. Dar cu gramatica stătea prost, iar asta era motivul pentru care Ina îl vedea ca pe un personaj comic, pe seama căruia se distra fără ezitare. Chiar și-așa, el nu se supăra niciodată și o răsfăța în continuare mai ales că era singurul lui copil.

Cât am stat pe banca din parc, tot tatăl său a fost ținta glumelor Inei. Totuși, fata asta îl iubea nespus, iar mie îmi era tare drag.

Deși Ina era mai mică cu doi ani decât mine, am avut mereu cam aceeași statură. Ne deosebea, în schimb, culoare părului și a ochilor. Ina era brunetă, cu ochi căprui, iar eu aveam părul șaten, de o nuanță deschisă, și ochi albaștri. Chiar și așa, în copilărie, tatăl Inei ne poreclise „gemenele”. Nu puteam să-mi dau seama de ce. Poate pentru că Ina și cu mine eram de nedespărțit. Se juca mult cu noi și, în loc să ne spună pe nume, ne striga „fetele lui tata”. Pentru mine, toate astea au însemnat enorm, pentru că eu n-am avut parte decât de dragostea mamei. Tata murise într-un accident stupid, pe când eu abia împlinisem doi ani. S-a întâmplat într-o dimineață fatidică de noiembrie. Tata a plecat spre întreprinderea unde era șef-contabil. Un șofer neexperimentat a derapat și-a intrat cu mașina direct în refugiul pentru pietoni. În accident au fost rănite trei persoane. Dar pentru tatăl meu nu s-a mai putut face nimic. A fost lovit în plin, iar impactul puternic l-a omorât pe loc. Vestea că nu mai este printre noi a devastat-o pe mama, mai

ales că trăiseră o frumoasă poveste de dragoste. De atunci, mama nu s-a mai recăsătorit. A căutat, în schimb, să lucreze cât pentru doi, ca să nu ne lipsească nimic, mie și surorii mele, care era mai mare cu patru ani decât mine. Cu treaba asta s-a descurcat de minune: profesoară fiind, reușea să-și suplimenteze întotdeauna venitul din meditațiile pe care le dădea la matematică.

După mai bine de două ore de plimbare, pe lângă poze în care am îmbrățișat toți arbuștii, eu și Ina ne făcuserăm, ca de fiecare dată, și câteva planuri de viitor. Chiar dacă mai era mult până acolo, planurile noastre se întindeau, de obicei, până la bătrânețe, pe care ne-o imaginam la fel de frumoasă ca o grădină înflorită. De când eram prietene, ne împărtășiserăm atâtea visuri, încât uneori aveam impresia că asta era singurul lucru la care ne pricepeam cu adevărat. Dar nu era așa, pentru că, de exemplu, eram experte și în prepararea siropului de căpșuni. Sau cel puțin așa credeam; mai cu seamă că aveam un secret al gustului pe care n-ar fi trebuit să-l afle nici în ruptul capului mamele noastre, și nu din motive de concurență. Secretul era acela că peste fructe adăugam zahărul, turnat ca într-o ploaie torențială, evident.

Până la viitor, însă, ca să nu uităm că școala a început, câțiva profesori prea sătui, probabil, de vacanță, s-au pus serios pe treabă și ne-au împărțit teme pentru acasă. Și, ca de obicei, mie ceva mai multe, pentru că, spre deosebire de Ina, care optase pentru un profil uman, eu ajunsesem să studiez la un liceu cu profil economic. Și asta numai pen-

tru că mama insistase. Dar indiferent de situație, trebuia să ne facem lecțiile cât mai repede, dacă voiam să ne mai întâlnim până luni. Așa că, după câteva ore, Ina și cu mine ne-am despărțit cu o îmbrățișare, apoi am plecat acasă.

A doua zi după-amiază m-am pomenit că mă sună cineva. Nu cunoșteam numărul. Când am răspuns, am rămas surprinsă. Era Zain. Mă sunase să mă întrebe dacă de data asta se putea să ne vedem. Deși îmi terminasem temele și nu mai aveam nimic de făcut, i-am răspuns că nu am timp. Dar omul ăsta nu era dispus să renunțe prea ușor. Mi-a zis că mă înțelege, dar că va continua să mă sune până când îmi voi face puțin timp să ne întâlnim. Inițial am râs. Tipul avea umor. Până la urmă, m-a convins să-i accept invitația. S-a oferit să vină să mă ia de acasă și, după ce i-am explicat unde trebuia să ajungă, a rămas ca să ne întâlnim în fața blocului, pe seară, la ora șase.

Locuiam cu mama. Sora mea, studentă la Politehnică, obținuse în ultimul an o bursă de studii în Londra și acum era acolo. Deși mama era destul de îngăduitoare, trebuia s-o anunț de fiecare dată când plănuiam să dispar pentru câteva ore. Dacă știa unde și cu cine plecam, nu se împotrivea nici odată, atâta timp cât continuam să fiu o elevă sânguincioasă. I-am spus, așadar, că urma să ies puțin prin oraș cu un amic pe care ea îl cunoscuse la ziua mea. Sam era un coleg din liceu, mai mare cu doi ani decât mine, pe care îl cunoscusem pe la sfârșitul clasei a noua. Sam era o prescurtare a numelui de familie, Samson, devenise foarte popular prin-

tre elevii mai leneși sau mai grei de cap. Se dusesse vorba în tot liceul că era un băiat foarte deștept, iar el știa să profite din plin: făcea referate și proiecte, contra cost, la orice materie. Apelasem și eu de vreo două ori la serviciile lui și mă convinsese că făcea treabă bună. Merita să-l țin aproape, așa că l-am invitat, de ziua mea, la petrecere. Sam avea o statură impunătoare pentru vârsta lui, dar era un timid. La petrecere se ridicase de pe scaun doar pentru a merge la toaletă. În seara aceea s-au făcut glume din cauza asta, dar mi-a plăcut că nu s-a supărat. De atunci am rămas prieteni. Dar ne vizitam rar, la câte-o ocazie, și uneori ne mai întâlneam în oraș, la un suc. De fiecare dată mă aducea acasă cu bătrânul Ford pe care, din banii strânși, reușise să și-l cumpere singur. În felul ăsta puteam chiar să mai întârzii pe afară, fiindcă mama nu mai stătea cu grijă că voi întâlni vreun taximetrist dement.

Am ales să-i ascund mamei adevărul. În afara de nume, nu știam să-i spun mai nimic despre Zain. Pe deasupra, mi se părea și absurd să-i prezint un om cu care nu știam dacă mă voi întâlni și a doua oară. De fapt, uneori nu prea știam nici de capul meu.

La scurt timp după ce-am vorbit cu mama, m-am dus în cameră și am căutat cu ce să mă îmbrac. Nu aveam nici cea mai mică idee. Voiam să mă îmbrac decent și, în același timp, să arăt sexy. Am răscolit șifonierul și am ales, în cele din urmă, o pereche de blugi, pe care i-am asortat cu o bluză neagră și pantofi cu toc. M-am privit în oglindă și mi-a plăcut ce-am văzut. Nu eram prea înaltă, dar

nici nu aveam complexe din cauza asta. Eram bine proporționată și formele frumos conturate compenseau din plin. M-am machiat doar puțin, ca o părere, mi-am întins părul lung până la mijloc și l-am strâns într-o coadă lejeră. Când Zain m-a anunțat că a ajuns, m-am mai privit încă o dată în oglindă și am coborât. A ieșit din mașină ca să mă întâmpine. Ne-am salutat și, ca un adevărat domn, a dat să-mi deschidă portiera. Apoi, dintr-o dată, mâna i-a încremenit pe mâner. Portiera nu se mai deschidea, iar privirea lui zăcea ațintită spre mine, ca asupra unei comori inestimabile. O clipă mai târziu, remarca lui m-a făcut să roșesc:

— Allaaah, dar ce-am făcut eu ca să merit o asemenea frumusețe? Ești superbă, draga mea, a spus Zain și a așezat un zâmbet minunat, ce lăsa să se vadă o dantură impecabilă.

I-am zâmbit și eu. Dar m-am gândit că poate Zain nu voia decât să mă impresioneze. Chiar dacă eram o fată frumoasă, nu consideram că frumusețea mea e de natură să facă furori. În cele din urmă, mi-a deschis ușa de la mașină și m-a invitat să urc. Apoi a demarat și ne-am îndreptat spre centrul orașului.

Am intrat într-o cafenea. La puțin timp după ce ne-am așezat la o masă mai retrasă, ca să putem vorbi în liniște, am întins mâna și am refăcut cunoștința cu Zain.

— Zain, de fapt nu mă numesc Ana, ci Amalia! Nu știu de ce, dar prima oară ți-am spus un nume la întâmplare. Ideea e că până acum mi s-a părut tare ciudat să te aud că-mi spui altfel decât mă nu-

mesc... Așadar... Amalia. Sau, mai simplu, Amy!

— Tot Zain... Zain Alwaheed, și încă o dată îmi pare bine că te-am cunoscut!

Datorită numelui pe care i-l dădusem prima oară, am avut tot drumul impresia că Zain vorbea cu oricine altcineva, mai puțin cu mine. Când a aflat care este, de fapt, numele meu, mi-a mulțumit de alegerea pe care am făcut-o, dându-i numele greșit și numărul corect, și nu invers. Am zâmbit când l-am auzit vorbind așa, mi-am imaginat că Zain ar putea fi genul de persoană care găsește câte un bine în orice rău.

Un chelner ne-a adus meniurile și la scurt timp a revenit să noteze comanda. În timp ce discutăm, îl observam pe Zain cum îmi studia privirea, gesturile și fiecare mișcare a buzelor. Era adorabil, iar zâmbetul lui de-a dreptul seducător. Îl priveam și parcă nu mă săturam de el. N-aveam cum. Mă pătrundea cu aceeași privire care mă făcuse să-i și dau numărul de telefon. În negrul ochilor săi plutea parcă un mister care mă ademenea să-l descopăr. Însă de câte ori mă uitam la el, simțeam că mă pierd în privirea lui.

Bronzul catifelat al pielii sale și accentul oarecum diferit, dar și numele divin pe care îl invocase atunci când își manifestase entuziasmul față de mine, mi-au dat de înțeles că Zain și cu mine nu eram de pe același continent. Am aflat apoi că era din Orientul Mijlociu, din Irak, mai exact. Venise în Europa să facă afaceri. Acum însă avea altă preocupare. Se vedea că Zain își propusese să-și cucerească „Șeherezada”.